

منصفین

کفر متحرک به اسلام می رسد

ولی

اسلام را کد پدر بزرگ کفر است

عین-صاد

نشریه مستقل سیاسی، فرهنگی، اجتماعی و.../سال اول/شماره اول

سر مقاله..... حسین حاجیلو

۱- هر نهضت و انقلابی باید از درون خود کسانی را داشته باشد که با نقد درون گفتمانی موجب پالایش و اصلاح انقلاب و جلوگیری از انحراف آن شود، چرا که این انحرافات میتواند به گونه ای حکومت را در مقابل مردم قرار دهد. بدلیل اینکه در پیروزی انقلاب و ادامه آن تا به امروز همه اقشار مردم حضور داشتند طبعاً، تنها ناقد درون گفتمانی این انقلاب باید همین مردم باشند.

۲- از طرفی دانشجوی (به عنوان آرمانخواه ترین مردم) در بدو ورود به معادلات سیاسی، اجتماعی حاکم بر جامعه قرار دارد و هنوز روحیه جوانی دارد و وارد قدرت و زد و بند های سیاسی و مالی و مشکلات زندگی و ... نشده تا بخاطر از دست دادن موقعیت خود مسیر عدالتخواهی را رها کند و موضع محافظه کاری به خود بگیرد. اگر جریان دانشجویی بتواند با افزایش بصیرت خود مسیر حق را تشخیص دهد آنگاه این جریان تأثیرات مطلوبی را در جامعه خواهد گذاشت و به مشکلات فراوانی که در جامعه وجود دارد سر و سامان خواهد داد.

۳- پس از پیام ۸۱/۸/۶ رهبری در مورد عدالت خواهی خطاب به دانشجویان، جنبش دانشجویی دریافت که باید مطالبه عدالت را به یک گفتمان عمومی در جامعه تبدیل سازد. پس از این پیام فضایی ایجاد شد که دانشجویان به مرور به مطالبه گری از مسئولین نظام (مسئولینی که عملشان با مبانی انقلاب در تناقض بود) رو آوردند. البته این نقد بدون هزینه نبوده و همواره عدالتخواهان (در هر دولتی) مورد ظلم واقع شده اند.

۴- ما طبق وظایفی که بر دوش خود احساس میکنیم و در راستای اهداف انقلاب اسلامی و با راهبرد نقد درون گفتمانی و گفتمان عدالتخواهی، اقدام به انتشار نشریه مستضعفین میکنیم و در راستای رسیدن دانشگاه و جامعه به نقطه مطلوب تلاش خواهیم کرد.

۵- استضعاف فقط فقر مالی نیست. کلمه فقیر عمدتاً به اوضاع مالی اشاره دارد ولی مستضعف مفهومی سیاسی، اجتماعی و اقتصادی است که عامل یا ساختاری وضعیتی را بر او تحمیل کرده است.

۶- از عزیزیانی که علاقه مند به همکاری با نشریه مستضعفین می باشند دعوت به همکاری میکنیم. (شماره تماس: ۰۹۳۶۴۵۷۲۵۷۸)

آنجا که عدالت مظلوم است!..... محمدرضا افضیان

چه دردی بالاتر
از این که مطالبه
عدالت توسط
طلبه ای مومن،
«عدم رعایت
شوون طلبگی»
و «تشویش
اذهان عمومی»
شمرده شود؟!!

جهانشاهی چندین سال است که در گیر پرونده زمین خواری سیرجان است که ۳۰٪ آن را بزرگترین زمینخواری اعلام کرده بود. شروع عدالتخواهی طلبه سیرجانی به شش سال قبل بر میگردد که در آن زمان یکی از جانبازان ۶۵٪ سیرجان به این ماجرا اعتراض میکند و نتیجه اش دستگیری او میشود،

جهانشاهی پس از اطلاع در مسجد جامع تحصن میکند و از مسئولین برخورد با زمین خواران را مطالبه میکند. وی موضوع را با امام جمعه سیرجان هم مطرح میکند و میبیرسد که چرا برخورد نمی شود ایشان میگوید که زمینخواران سیرجان را گنجشک های آسمان هم میشناسند اما اراده ای برای برخورد با آنها نیست.

عدم پیگیری مسئولین سبب شد که قضیه را با مردم مطرح کرده وطوماری از امضای مردم جمع کند و به تهران ببرد. در تهران دادخواهی مردم را با مسئولان ارشد کشور مطرح میکند. به او میگویند که بروید سیرجان و تعدادی از زمین های مورد نظر را نام ببرید و از مردم امضا بگیرید (بنا بر گفته مسئولین سیرجان همه ی مردم یک قطعه زمین را گرفتند). این بار جهانشاهی از مردم میخواهد کسانی که زمین ندارند بیایند طومار را امضا بکنند. ازدحام بهانه ای شد تا مسئولین امنیتی از او شکایت کرده و دادگاه ویژه روحانیت او را به سه ماه حبس محکوم کرد!

جهانشاهی بعد از ۵۰ روز حبس با فشار عدالتخواهان از زندان آزاد میشود. او اعلام میکند در صورت برآورده نشدن مطالباتش، اقدام به پیاده روی از سیرجان به تهران خواهد کرد. به ۵ مطالبه او که کوچکترین آن درخواست ملاقات با یکی از مسئولین بود هیچ جوابی داده نشد. عدم پاسخ مسئولان سبب شد تا اقدام به پیاده روی کند، همچنین او سعی کرد که در طول مسیر سیرجان به تهران هیچ کاری که منجر به سوء استفاده دشمن شود انجام ندهد.

وقتی وارد استان فارس میشود در روز ۱۹ تیر سال ۱۳۸۷ و سی و سومین روز راه پیمایی بازداشت میشود.

این بار دادگاه ویژه روحانیت ایشان را به جرم رفتارهای خلاف شان روحانیت به ۲۳ ماه و ۱۵ روز حبس، ۳۰ هزار تومان جریمه نقدی و ۳ سال ممنوع الورد بودن به سیرجان محکوم میکند.

در واکنش به این حکم اعتراضاتی صورت گرفت من جمله تجمع جنبش عدالتخواه در مقابل دادگاه ویژه روحانیت شیراز که دانشجویانی از دانشگاه ما هم حضور داشتند پس از ۸ ماه حبس در اواخر سال ۸۷ به دستور رهبر معظم انقلاب آزاد میشود و پیامی برای او صادر میکنند: «شکر ا... مساعیکم». تشکر رهبر انقلاب آشکارا اثبات نمود: عناوین ذکر شده در اتهامات ایشان نادرست بوده است.

چه دردی بالاتر از این که مطالبه عدالت توسط طلبه ای مومن، «عدم رعایت شوون طلبگی» و «تشویش اذهان عمومی» شمرده شود؟! بعد از آزاد شدن و فروکش کردن فتنه انتخابات نامه ای به مجلس نوشته تا در خصوص ظلمهایی که به مردم شده پاسخگو باشند. بعد از ۲ ماه و نیم گفتند که کمیسیون اصل ۹۰ مجلس صلاحیت رسیدگی به این موضوع را ندارد چرا که بحث به دادگاه ویژه روحانیت برمی گردد.

پس از تلاش بسیار و عدم نتیجه برای مبارزه با زمین خواری (!) وی راهپیمایی جدیدی را شروع کرد. این بار مسیر جمرکان تا تهران را به نشانه اعتراض پیاده روی کرد و هم اینک نیز در حرم حضرت عبدالعظیم اقامت دارد.

در این سری تشکل های دانشجویی حمایت خود را از این حرکت اعلام کردند. ۱۹ تن از اساتید دانشگاه هم طی نامه ای سرگشاده به حمایت از او برخاستند و خواستار تشکیل هیئت ویژه بررسی به دادخواهی این روحانی مخلص شدند.

و در آخر حرف دلمان این است که برخلاف آنچه برخی می پندارند و ترویج می کنند، عمومی نمودن مطالبه، دخالت در مسیر قانونی عدالتخواهی نیست و مطالبه گری، هوچی گری و اقدام برهم زنده غیر تخصصی به شمار نمی آید. هدف مطالبه برهم زدن آرامش جامعه و خارج کردن کار از چارچوب اداری و قانونی آن نمی باشد. مطالبه گری عدالت به معنای سد کردن انحراف از مسیر قانون و مقاومت برای اجرای قانون است.

نقدی بر کمیته ناظر بر نشریات دانشجویی دانشگاه

حسین حاجیلو

بدیهی است که نشریات دانشجویی (سیاسی، فرهنگی و...) برای روشننگری فضای دانشجویی و جامعه منتشر می شوند (البته در نگاه ایده آل) همچنین موقعی می توان به فضای پویای سیاسی فرهنگی رسید که تمامی افکار بتوانند فعالیت کنند و تضارب آرا صورت گیرد. (تا حقیقت روشن شود).

حال می خواهیم همین موضوع را در دانشگاه خودمان بررسی کنیم: صدور مجوز نشریه از طرف کمیته ناظر بر نشریات دانشجویی. به ریاست معاون دانشجویی، فرهنگی دانشگاه، دکتر نیکوفرد، و دبیری مدیر کل امور فرهنگی دانشگاه، دکتر گودرزی، انجام می گیرد که تابع چند مورد است.

یک مورد اینکه کلاسهای نشریه از طرف این کمیته تشکیل شود تا افراد متقاضی مجوز بتوانند در آن شرکت کنند و سپس مجوز بگیرند، که طبق تبصره ماده ۱۵ قانون نشریات باید در هر ترم دو بار تشکیل شود که این کلاس در ترم گذشته یک بار تشکیل شد و در ترم جاری تشکیل نشد.

مورد دیگر به تشکیل شدن جلسات کمیته مربوط می شود. طبق ماده ۵ قانون نشریات باید در هر ماه یک بار جلسه کمیته تشکیل شود که متأسفانه به این صورت تشکیل نمیشود و نشریه مستضعفین نیز به همین دلیل از ترم پیش تا کنون موفق به دریافت مجوز نشده بود و با پیگیری های مکرر وملاقات با اکثر اعضای کمیته ناظر مجوز دریافت کرد. این کمیته در هنگام تشکیل هم، اغلب به تخلفات نشریات یا تغییر مدیر مسئول و... می پردازد و کمتر به صدور مجوز اقدام می کند. تحلیل نگارنده این است که ادامه این روند (عدم صدور مجوز به نشریات دانشجویی) ممکن است در کوتاه مدت باعث آرام نگه داشتن فضای دانشگاه شود اما تنها مسکنی است که بیماری را تسکین می بخشد ولی درمان نمی کند و در طولانی مدت باعث فراگیر شدن درد شده و هزینه های جدی را به جامعه وارد می سازد. شاید یکی از دلایل تاکید رهبر انقلاب به راه اندازی کرسی های آزاد اندیشی در دانشگاهها همین باشد. پیشنهاد بنده این است که طبق قانون رفتار شود یعنی طبق قانون مجوز داده شود و طبق قانون نیز با تخلفات برخورد شود و نسبت به تخلفات صورت گرفته شده اطلاع رسانی شود.

